

”Lofsdalen är
ripjägarens
paradis!”

Lasse Tano och
hans hundar har
en spännande
dag framför sig.

Ripbröst, sås och klyftpotatis

text & foto: Thomas Tängersfors

Ligger i sängen och hör hur vinden tjuver utanför. Det blåser så kraftigt att man tror att snart blåser rutan sönder. Har svårt att somna för tankarna går till morgondagens ripjakt, kommer den att gå att genomföra! Till slut så strör John Blund sitt sömnpulver och jag somnar in.

Klockan ringer och jag vaknar, lyssnar om jag hör vinden tjuta! Det är tyst. Drar upp rullgardinen och möts av en klarblå himmel och en sol som är på väg upp över hori-

sonten. Nu blir det snabba ryck. Ringer till min jaktkamrat Lasse Tano och bestämmer en mötesplats på vägen mot paradiset, alltså Lofsdalen.

Stående hundar

En timme senare så sitter vi i bilen och efter att vi har passerat Glöte så möts man av samma vackra syn. Där borta tornar Hovärken upp sig majestätiskt. I dag så ska vi jaga ripa runt just Hovärken. Det är Lasse, jag och tre hundar, Mac, Helle och Kvittra. Alla hundarna kommer från Lasses kennel, Myrhedens kennel. De är av rasen engelsk setter och de tillhör kategorin stående fågelhundar. Hur gör en stående fågelhund när de jagar? De söker i ett sicksack-mönster mot vinden framför föraren och varje längd på slagen ska anpassas efter terrängen. En jakt dag

för en stående fågelhund innebär att de tillryggalägger en sträcka på 10–15 mil.

Söker frenetiskt

Nu står vi där förväntansfulla med tre ivriga hundar som bara vill ut och jaga. Lasse säger det förlösande kommandot jaaaaa! Helle springer ut i snabbgalopp och börjar söka av terrängen. Det är bra vind, ibland lite hård, och det är fin skarsnö. Förutsättningarna för en bra dag är goda. Helle söker frenetiskt, fjällsida upp, fjällsida ner och så fortgår det. Efter en stund så är det dags att byta hund.

Det är Macs tur att få springa på de vita vidderna. Det dröjer inte länge förrän det är dags för dagens första fågeljobb. Mac står för en ripa som ligger och trycker. Pulsen stiger och Lasse gör sig klar med bössan. Mac avancerar

Här går det undan bland fjällbjörkarna i jakt på ripor.

Helle trivs på vinterfjället och tittar ut över de vita viddererna.

"Settrarna söker frenetiskt fjällsida upp och fjällsida ner!"

Nu gäller det! Mac har precis-erat ripan. Lasse gör sig skjutklar och Mac väntar bara på kommandot som gör att han får rusa fram mot ripan.

på kommando mot fågeln för att få upp den på vingarna så att Lasse får möjlighet att skjuta. Jag står med kameran och ser på när Lasse avancerar med hagelbössan i högsta hugg mot fågeln. Tankarna får mig att tänka på skidskytte-VM. Vilken fart han har! Han skjuter i stående och träffar ripan som faller till marken. Det gjorde de inte på skidskytte VM!

Förvecklingar

Termer som används i jakten med fågelhundar kan få sina förvecklingar ibland. Ord som används är följande: stånd och resning. Här kommer det en liten anekdot om en händelse i Stockholm.

Några kamrater från Luleå satt på en krog i Stockholm och

pratade jakt. Det var att "oj vilket stånd Triss hade", "Vilken fin resning Boss hade" och så vidare. Bakom dem satt två 08-tjejer och lyssnade och till slut så reser de sig, går fram till bordet och skriker "snuskhumrar" innan de vänder på klacken och går ut från restaurangen.

Kvar sitter tre killar från Luleå och ser storögda ut innan de fattar vad som hänt. Det blir ett gott skratt. Det är inte lätt att vara fågelhundsjägare om man inte är tillsammans med likasinnade.

Ökade förväntningar

Vi jagar vidare under en strålände sol som dessvärre försvinner när vi rundade Hovärken. Men i stället kommer vi i lä för vinden. Riporna ligger oftast på läsidan,

Mac kommer stolt med ripan i munnen efter en snygg fågeltagning.

Efter ännu ett fullbordat fågeljobb så har ännu en ripa lagts i ryggsäcken.

så förväntningarna stiger hela tiden. Det dröjer inte länge förrän vi hittar Helle som står snyggt för en ensam ripa som sitter vid en gran. Samma procedur upprepar sig. Lasse liksom flyger fram på skidorna så att snön sprutar för att få skottillfälle på Helles fina fågeljobb. Vilt säcken fylls med ännu en ripa.

Väl kamouflerade

Dagen fortgår i samma härliga anda. Hundarna jobbar på bra och vi hittar många ripor, fem

Mac går på en löpa och det gäller att hänga med. Helle ligger lugnt och tittar på.

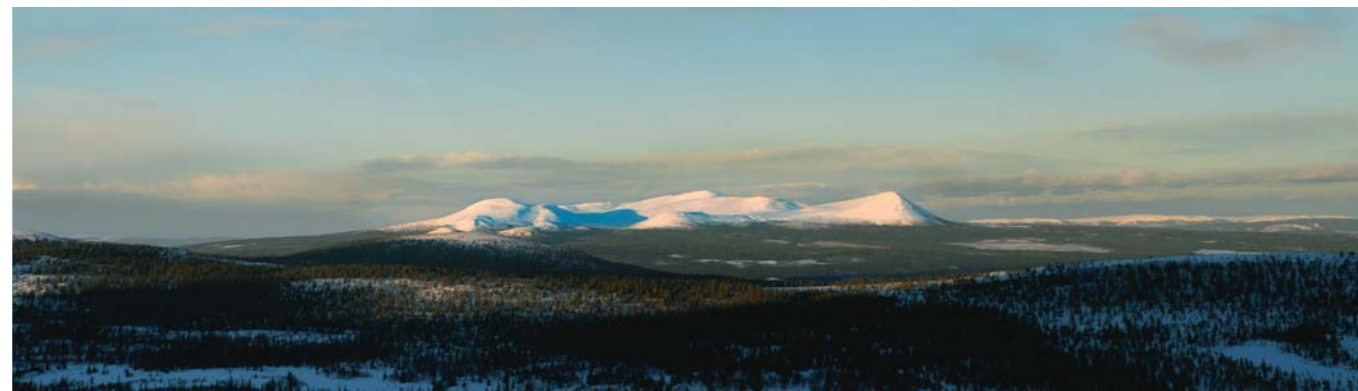
stycken hamnar till slut i säcken. Riporna är väldigt trygga, de ligger och trycker bara några meter framför hundarna. Man blir förundrad över hur naturen har gett dem deras fina kamouflage.

Man får verkligen spana för att se hur de ligger där i snön. Vi fortsätter högre upp mot toppen på Hovärken. Här är nästan all snö bortblåst så vi tar av oss skidorna och går i stället. Här uppe är det fjällripans domäner. Helle försvinner bakom ett krön och blir borta. Vi anar att nu är

det dags igen, hon har hittat fågel!

Samma sak igen men nu är Lasse lugnare när han står på fast mark. Fågeln lättar, men det blir inget skott den här gången. Vi upptäcker att det kanske är dags att börja tänka på hemfärden eftersom det börjar skymma.

Solens strålar lyser på Sonfjället där borta i öster och vi börjar hemfärden. Alla är nöjda och trötta efter en härlig dag på fjället. Nu väntar en god ripmiddag med stekt ripbröst, messmörssås och klyftpotatis. ●

Vackra Härjedalen: Sonfjället tornar upp sig och snappar upp de sista solstrålarna.